

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 19.

Den 1. Juli 1868.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Young

Eftermiddagen den 29de Marts 1868.

(Fra "Deseret News.")

Jeg er glad, fordi jeg atter har Lejlighed til at møde sammen med de Hellige, og fordi jeg igjen har Anledning baade til selv at tale og til at lytte til Andres Prædiken, og jeg glæder mig i Sandhed ved dette Liv, der er meget sjælt og behageligt, og hvilket netop svarer til Hensigten, hvorfor det blev bestemt — en Tilstand, hvori vi kunne berede os for en bedre Tilværelse og et bedre Liv. Vi ere nu i en Prøvestand for at vi kunne have Lejlighed til at vise om enten vi ere værdige eller uværdige for det tilkommende Liv. Vi have Aarsag til at være taknemmelige mod Herren, fordi han har forundt os det Privilegium at kunne annamme Sandheden og til at leve overensstemmende med den for at fremme vores eget Vel — fordi vi have det Priviliegium at kunne voxe i Kundstab, Viisdom og Forstand samt i Alt, hvad der hører til dette og det tilkom-

mende Liv. Jeg tænker ofte på, at vi ere slove Clever, seendrægtige til at fatte Tingene, som de ere, seendrægtige til at troe og langsomme til at gjøre det, som er ret. Vi handle ofte uden Viisdom og tale uden at overveie det, vi sige, og forsøgelse os derved selv Sorg og Græmmelse. Men vi ere satte her i dette Liv for at lære; vi ere i en stor Skole, og saafremt vi ere flittige, nidljære og udholdende i vore Studier, have vi Haab om engang at komme i en Tilværelse, i hvilken vi kunne modtage Mere, end vi kunne annamme i denne vor Prøvestand — i en Tilværelse, i hvilken vi kunne tilegne os Ophioellsens og Fremadstridningens Principer hurtigere, end vi kunne det her. Lader os dersør bruge Viisdom i dette Liv.

De Sidste-Dages Hellige, som boe her i disse Dale, have forladt Alt for at kunne samles med deres Brødre og Se-

stre i den udtrykkelige Hensigt at forberede sig for Menneskens Sons Komme. Naar vi overveie dette og tillige betenke, hvorledes vi anvende vor Tid — den dyrebare Tid, der er os forundt i dette Liv — bringer det mig til at studse. Mænd og Kvinder lide Skibbrud paa Troen for ganske smaa Ubbetydeligheders Styld; de tabe Evangeliets Vand og forstaae ikke længere Hensigten, hvorför de have forladt deres Hjem og Venner. Vi længes Alle efter at opnaae Lyksalighed; vi nære Haab om samme, — vi trøe, at vi leve for den, og den er vort Formaal her i Livet. Men leve vi ogsaa saaledes, at vi kunne nyde den Lyksalighed, som vi saa meget længes efter? Der gives kun een Maade, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige kunne blive lykkelige, og er simpelthen ved at leve efter deres Religion, eller med andre Ord at troe Jesu Christi Evangelium i alle dets Dele og adlyde samme af egen fri Willie, hvilket vil bringe os den sande Frihed. Hvis vi, som et Samfund betragtet, adlyde Guds Lov og iagttagte Saliggjorelsens Ordinancer, kunne vi haabe at opnaae den Lyksalighed, vi saa inderlig længes efter, men hvis vi forsømme dette, kunne vi ikke nyde de Belsignelser eller opnaae den rene og himmelste Glæde, som følger med Evangeliet. At bekjende sig at være en Hellig og dog ikke nyde Evangeliets Vand, er Noget, der smørter til Hjertets Inderste, og er det Vørste, som kan vederfares noget Menneske. De Sidste-Dages Hellige ses sig for, at de ikke bedrage sig selv og tage en saadan Retning, som vil bringe dem Sorg istedetfor Fred og Glæde. De maae ikke smigre sig med, at de ville opnaae Salighed i Guds Rige, saalænge de forsømme at opfylde deres Pligter. Medmindre vi leve efter vor hellige Religion og hellige os ved at holde Guds Bud, smigre vi os forgjæves med den

Tanke, at vi skulle blive Nedstaber i Guds Haand til at berede Veien for Menneskens Sons Komme, for Bions Forløsning ifølge Profeternes Ord, for Jordens Forløsning, Israels Borns Indsamling til deres Førsedres Lande, Indførelsen af Hedningernes Fylde og en almindelig Fredsregering paa Jordnen. Dette er en alvorlig Sag i mine Dine og skulde betragtes som saadan af alle de Hellige.

Det er sandt, vi ere svage og usfuldkomne og let tilbuelige til at afvige fra Retsfærdighedens Sti, men ikke destomindre er det vort Pligt at bringe hele vort Væsen til at underkaste sig Christi Lov. Dersom vi saaledes ville undervinge vor Hodelige Natur og hellige os for Herren vor Gud, kunne vi begynde at glæde os ved det herlige Haab at blive samlet med den helligjorte Skare og beredte for Menneskens Sons Komme, naar Anstriget skal lyde: „See, Brudgommen kommer, gaaer ham imode.“ Skulde vi nu bedrage os selv og blive iblandt de daarlige Tomfruer, som ikke have Olie i deres Lamper, og naar den Tid kommer, at Avnerne skulle stilles fra Hveden, skulle vi da være iblandt denne eller hine? Enhver af os fremsetter det Spørgsmål for sig selv: „Hører jeg til Hveden eller til Avnerne?“ Beviset for — om vi høre til Avnerne eller Hveden — sees i vort Levnet, saaledes som der er strevet: „Hver den, der gjør min Faders Billie, som er i Himmelten, er min Broder, Søster og Moder.“ Endvidere: „Ikke Enhver, som figer til mig: Herre, Herre, skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, der gjør min Faders Billie, som er i Himmelten.“ Beviset hersker, at vi holde Guds Bud, iagttagte Ordinancerne, bevare Jesu Christi Kirkes Anordninger uforkrænkede og udfore Alt, hvad der udkræves af os som for Herren, idet vi hellige os for ham, og: „Terved skulle Alle hjende, at I ere

mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed." Ved at tage en saadan Retning behøver ingen sand Christi Esterfølger at være ladt uden Vidnesbyrd, thi „om No-gen vil gjøre hans Villie, som mig ud-sendte, skal han hjænde, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Jeg er overbevist om, at Ingen, der lever efter Guds Bud, kan være ladt uden Aalandens Vidnesbyrd om, at han er født af Gud, men de derimod, som ikke leve ret for ham, kunne ikke have en saadan fast Forvisning, thi Herren er i saa Fald ikke pligtig til at opfylde sine Forjættelser, men hvis de leve saaledes, som han fordrer, vil han opfylde dem indtil Punkt og Prætte. Han er bunden ved sine Ord til sine Born, at han vilde sende dem Forjættelsens den Hellig-Aaland, som skalde vise dem det Tilkommende.

Naar jeg taler til de Hellige, mener jeg ogsaa mig selv. I Forening med mine Brødre og Søstre befjender jeg mig til at være en Hellig, og saavel mit of-fentlige som private Liv viser, enten jeg er det eller ikke. Dette er imidlertid ikke Alt, men den Aaland, som jeg er i Besiddelse af, og hvilken bører Vidnesbyrd saavel hos de Hellige som hos mig, om vi virkelig ere det, vi udgive os for at være, er et nyt Beviis i saa Henseende. Hvis vi trofast opfylde de Pagter, som vi have gjort med Gud og med hverandre indbyrdes, have vi en fast Forstyring om, at vi ikke mere skulle vandre i Merket, men i Livets Lys — i det Lys, som ud-stræaler fra vor himmelste Faders Hjælp. Da kunne vi bære Vidnesbyrd om, at vi ere fødte af Gud og om, at Jesus er Guds Son og Faderens Genbaarne, fuld af Raade og Sandhed. Da kunne vi styrke vore Brødre og altid være rede til at forkynge Sandheden for vores Medmen-nester og kalde paa dem til at omvende sig fra deres Synder, til at føge at blive

frelste i Guds Rige og til at slutte Fred med Gud, førend det bliver for filde.

Mange gode Hellige, som have me-get af Herrens Aaland, have af Naturen en saa lidet Selvtillid, at de undertiden ere i Uwished om de enten ere sande Hel-lige eller ikke; Saadanne twivle ofte, naar de ikke behøve det. Saalænge de vandre i Ydmighed for Gud, holde hans Bud, iagttag de hellige Ordinancer og ere vil-lige til at opoffre og gjøre Alt for Christi Skyld og for at fremme hans Riges Interesser, behøve de ikke at nære Twivl, thi Aalanden vil bære Vidnesbyrd for dem, om enten de ere af Gud eller ikke. Der gives Nogle, der altid ere frygtsomme, twivlaadige og vankelmodige, medens de paa samme Tid gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt for at befordre Netsærdig-hed. Alligevel nære de nu og da Twivl, om de i Virkeligheden gjøre det Bedste, de muligvis kunne, og saaledes ere i Uwished, uagtet deres egen Erfaring og Aalandens Vidnesbyrd hos dem.

Da vi nu deeltage i Sindbillederne paa vor Frelsers Legeme og Blod, vil jeg henlede de Helliges Opmærksomhed paa denne hellige Ordinance og bede dem at lægge Mærke til deres egne Følelser angaaende samme — som et Vidnesbyrd med Hensyn til deres Tro og Forvisning. Høle I Glæde ved at deeltage i vor Frel-sers hellige Nadvere? Ville I samles her den ene Skabning efter den anden i den udtrykkelige Henfigt at deeltage i My-delsen af det brudte Brød og den hellige Kalk — som et Vidnesbyrd for Gud vor Fader om, at vi have annammet hans Sons Evangelium, glæde os i hans Ord og i at holde hans Bud og Befalinger, idet vi saaledes bevidne for vor himmelste Fader og hans Son Jesum Christum, at vi ere Jesu Disciple? Ville I, som boe i de længst bortliggende Dele af Staden, forlade Eders Hjem for at bære dette

Bidnesbyrd og besøge Førsamlingerne for at iagttagte denne Ordinance. Massen iblandt dette Folk vilde gjerne gjøre dette Sabbat efter Sabbat, Maaned efter Maaned og Aar efter Aar, hvis det ganske stod til dem selv, uden nogensomheds Anmodning af Biskopperne eller Lærerne, medens nogle faa derimod vilde anse det for beleiligt at gaae i Førsamlingerne, og det netop fordi de ikke have Aandens Bidnesbyrd hos sig. Endvidere, finde vi Glæde i at paafalde vor himmelste Fader i Jesu Navn? Troe vi virkelig, at han vil høre vores Bonner og at vi ville blive velsignede, fordi vi henbende os til ham i dette Navn? Forlade vi os paa ham, og kjende vi i mindste Maade hans sande Væsen og Egenstaber? Have vi nogen Kundstab om ham? Lader os bevare disse Spørgsmaal for os selv i vores egne Hjertes, paadet vi forvisse os om, at vi virkelig fryde os i at høie os for ham for at bede ham om det, vi ere i Trang for, og om vi føge at have hans Aand til at lede og bevare os fra al Fare, saa at vi ikke skulde komme ind paa forbudne Stier og bort fra den rette Vej, men bestandig blive holdte paa den trange Sti, som fører til det evige Liv. Glæde vi os ved at gjøre Godt mod vores Medmennesker og ved at drage langt bort fra vores Hjem for at prædike Evangeliet for en fordærvet Verden? Dette er ikke alene anvendeligt paa Israels Eldste, men ogsaa paa deres Sonner samt Modre og Døtre. Er de glade ved at stilles fra deres Mænd og Fædre, for at disse kunne gaae ud iblandt Jordens Nationer for at kalde dem til Omvendelse fra deres Synder? Er det dem en Glæde under Huusfaderens Fraværelse at udføre hans Pligter og bære Omsorg for det, som han har forladt? Er det de Eldste en Glæde at drage om iblandt Nationerne fra Sted til Sted uden Pung og Taske, udsatte for

de Ugudeliges Haan og Foragt, Bespotelser og Fornærmelser?

Jeg vil dog her sige, at jeg er blevet behandlet med Forekommenhed, naar jeg har reist om iblandt Fremmede for at prædike Evangeliet. Jeg veed ikke, at jeg nogensinde forlangte et Maaltid Mad, uden jeg fik det. Jeg har imidlertid seet saa Meget, at jeg forstaer de Ugudeliges Anskuelser og Følelser med Hensyn til Israels Eldste. De ønske dem i Sandhed ikke noget Godt.

Hvis I kunne bevare disse Spørgsmaal belæftende, er det et Beviis for Eder paa, at I glæde Eder i det, der hører Gud til og i Herrens Zion, saaledes som det er blevet oprettet i de sidste Dage. Den indre Stemme vil hos enhver trofast Hellig svare med et Ja, jeg fryder mig ved alt dette, og dette er netop et Bidnedbyrd om, at de ere af Gud. Glæde vi os i at føde de Hattige og Klæde de Nogne? Ja, vi gjøre. Jeg glæder mig over og er taknemmelig for at kunne betragte Tingene som de ere, og jeg kan med Sandhed sige, at jeg har gjort Mere, ja sandsynligvis hundrede Gange mere for mine Fiender, end de have gjort for mig, idet jeg stedse har søgt at gjøre dem alt det Gode, jeg har funnet. Er nogensinde nogen Religionsprædikant, som har reist her igjennem dette Territorium, blevet negtet at prædile i vores Førsamlings-lokaler? Nei. Bliver Nogen, som kommer ind til en Sidste-Dages Hellig og beder om Mad, nogensinde viist bort uden at hans Bon bliver opfyldt? Det gjør Intet til Sagen enten det er en Christen, Hedning eller Jøde, kan han blive Matten over og vil blive pleiet paa det Bedste, Familien formaer, og han kan gaae bort igjen med Fred. Kunne Israels Eldste sige det Samme om Verden? Nei, visseleg ikke.

Enten det geraader mig til nogen

Were eller ikke, saa har jeg dog stedse haft det Held med mig, at naar som helst jeg har bedet nogen af mine Bekjendte om at vise mig en eller anden Tjeneste, er mit Ønske altid blevet opfyldt. Jeg veed, at mange Eldste have fort Skit at sige: „Jeg er Mormonældste; ville I lade mig blive Natten over hos Eder?“ Og de Fremmede have strax viist ham bort. Jeg pleiede aldrig at fortælle, at jeg var „Mormonældste,“ førend jeg havde faaet, hvad jeg ønskede. Jeg er paa denne Maade kommen til at blive i mangt et Huus og har faaet Leilighed til at fremsette vor Religions Grundsetninger, og de, som jeg talte med, have udraabt: „Dersom dette er Mormonisme, skal De faae et Hjem i mit Huus, saalenge De opholder Dem her i Nørheden;“ men hvis jeg derimod strax havde sagt, at jeg var „Mormonældste,“ vilde de maaske have negtet mig deres Gjæstfrihed. Jeg kan sige, at jeg er bleven temmelig godt behandlet af Verden, og jeg har Intet at bebreide mine Medmennesker i saa Henseende. Jeg er undertiden bleven udstjældt af Präster, men ved saadan Leiligheder har jeg stedse været rede til at forsvare Sandhedens og Retfærdighedens Sag og til at prædile Evangeliet for Alle. De Eldste have mødt mere Venlighed iblandt dem, som ikke have bekymret sig om nogen Religion; end iblandt de saakaldte Christne.

Tusinder iblandt de Eldste, som nu boe her i disse Dale, er villige til, naar som helst de kaldes paa, at forlade deres Familier og Hjem for at gaae ud og prædile Evangeliet i hele Verden, samt til at blive udstjældte, udkastede og utsatte for Fattigdom og Mangel for Evangeliets Skyld. Er ikke dette et Vidnesbyrd om, at I ere ret for Gud? Jo, det er. I ere villige til at føde og klæde den Trængende og til at bidrage af Eders

knappe Midler til at hjemsamle de fattige Hellige fra de gamle Lande, og det er for mig et Under, hvad de Hellige have gjort nu i nogle Maaneders Tid. Omrent den 5te Februar sidstleden erfarede vi, at der blot kunde tilveiebringes otte a ni tusinde Dollars til at sende til Europa til de Fattiges Indsamling. Eldsterne Hiram B. Clawson og Wm. C. Staines begav sig paa Veien herfra og til New York den 17de i samme Maaned. Ved sidst afholdte Conference havde jeg den Tro, at Herren vilde velsigne vores Bestræbelser. Da vi skulle sende de Midler, vi havde, kunde vi sende 25,000 Dollars med Brodrene. Denne Sum kom ind i smaa Belsb, og det er et Under, hvorledes den kom ind. Vi have svært Tro i dette Anliggende, og nu kunne vi endnu sende 25,000 Dollars, og dog have vi ikke afhændet en eneste Bushel Hvede eller et hundrede Bushler Meel og ikke et eneste Dyr af det, som er kommet ind, og der kommer fremdeles Midler ind og det flere og flere, og det vil vedblive saaledes, indtil Emigrationen er over. Dette er et Vidnesbyrd for de Hellige om, at de ere ret for de høje Himle med Hensyn til dette Anliggende, at de Eldste gjøre ret i at gaae ud og prædile Evangeliet, at deres Hustruer, Mødre og Døtre gjøre ret i at sørge for, at ikke deres Ejendom og Midler blive bortstede, medens deres naturlige Formyndere ere fraværende. De ere ret, hvis de glæde sig i at samles for at deeltage i Nydelsen af Sakramentet og i at boe sig for Herren for at paakalde hans hellige Navn. De gjøre ret i at føde de Fattige og betale deres Tinede.

Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, at saafremt I ville føde den Fattige med et villigt Hjerte og gavmild Haand, ville aldrig hverken I eller Eders Born nogensinde komme til at mangle Brod. De Hellige gjøre ret i at udøve alt dette;

de gjøre ret i at oprette qvindelige Understøttelsesforeninger, saa at Enhens og den Faderløses Hjerte kan blive glædet formedest af de Velsignelser, som i et saa rigt Maal bliver udgydt over dem. Og for saavidt vi have annammet Evangeliets Fylde med oprigtige Hjerter og vi frendeles vedblive at adlyde Herrens Villie, har han svoret, at han vil frælse os. Vi have det Privilegium altid at have hans Aands Vidnesbyrd med Hensyn til vore Gjerninger, paadet vi bestandig funde vide, enten vi ere paa Pligtens Sti eller ikke.

Dette er Evangeliet; dette er Salig-gjorelsens Plan; dette er Guds Rige; dette er det Bion, som er blevet talt og strevet om af alle de hellige Propheter lige siden Verdens Begyndelse. Dette er det Bion, som Herren har forsjættet at oprette. Vi gjøre ret, naar vi bede vor vor Næste, for vores Brodre og Venner samt for vores Fjender; vi gjøre ret, naar vi bestræbe os for at blive af eet Hjerte og eet Sind. Vi ere ret for Herren, naar vi ydmuge os for ham og ere ligesaa rede til at tilgive som at bede om Tilgivelse. Vi gjøre ret i at sørge for vores Barns Underviisning, men medens vi bestræbe os for, at de skulle lære Alt, hvad man i Almindelighed henregner til en god Opdragelse, maae vi ogsaa sørge for, at de lære at beslutte sig paa og at deres Legemskræfter udvikles; vi maae lære dem at tage Bare paa sig selv, at plantie og bygge samt at forståonne deres Hjem og Omgivelser.

De Hellige i disse Dale ere et modigt og kraftigt Folk. De have sterke Knoller, Sener og Muskler. Naar disse Fortrin ikke anvendes til at befordre og vedligeholde de forskjellige Industriegrne, idet Vedkommende søger at gjøre Godt mod sig selv og sine Medmennesker, spildes de til ingen Nutte. Dette minder

mig om, hvad jeg sagde til de Hellige i Prevo. Det syntes, som om de troede, at det vilde blive en sand Fordeel for Staden, at de kunde yde det Pengebelsb, der ventedes derfra. Jeg sagde dem, at vi ikke havde Andet at meddele dem, end Kundstab om hvorledes de ret skulle bruge deres Evner og anvende deres Tid. Dette er den største Rigdom, vi have, at forstaae ret, hvorledes vi paa den fordeelagtigste Maade kunne anvende hver Time til vores Familiers og Medmenneskers Bedste. Dette er ret og roesværdigt og fordres af ham, hvem vi siges at tjene, samt er den eneste Maade, paa hvilken vi i Sandhed kunne udføre vor Mission her paa Jordnen. Vi skulle ikke alene søge at tilegne os de Kundstaber, som velopdragne Mennester i Almindelighed ere i Besiddelse af, men vi skulle gaae endnu videre, idet vi skulle lære at leve saaledes, at vi kunde samle Oplysning baade fra Himmelten og Jordnen, indtil vor Tro og Bidlen komme til at omfatte al den Kundstab, der er anvendelig og gavlig i vor nuværende Tilstand, og som til sidst vil lede os til evigt Liv.

I Visse af denne Verden, S, som foregiver, at I kunne lede store Nationers Skæbue, I Konger, Keisere og Regenter, hvo af Eder kunde tage et stort Antal Mennester, der vare ligesaa hattige og ligesaa blottede for Kundstab angaaende deune Verdens Anliggender, som de Sidste-Dages Hellige vare, dengang de levede adsprede iblandt Nationerne, og samle dem tilsammen, organisere dem baade i politisk og religiøs Henseende og rive dem, hvorledes de skulle blive ligesaa sunde, velhavende og forstandige som dette Folk? Statsmænd og Regenter kunne ødelægge og ruinere, men hvo iblandt dem kunne opbygge, berige og frælse en Nation? Der findes ikke Nogen iblandt dem, som kan gjøre det. De have aldrig viist nogen

Prove paa deres Dygthighed i saa Henseende, men vel til at regjere og herske. Jeg sagde de Hellige i Provo, at jeg vilde lære dem, hvorledes de kunde blive rigtige, nemlig ved aldrig at forspilde no-gen Tid og ved paa en fornuftig Maade at bruge alle de Evner og Kræster, som Gud har givet dem til at gjøre Godt.

Jeg har aldrig revset, og jeg ønsker, at jeg aldrig mere skulle faae Leilighed dertil og at Israel aldrig mere maatte gjøre noget Urigtigt. Det er det Gode, jeg ønsker at tale om, at fremme og op-muntre. Jeg frydter mig over at see Zions Beboere voge i gode Gjerninger, i Tro og Trofasthed og lader Synden gaae forbi Eder, medens I gaae frem med Kraft og Over for at tjene Gud. Hvis vi ville lytte til Raad, skulle vi blive de bedste Mennesker i hele Verden; vi ville blive ligesom et Blus, der tændes paa et højt Sted, som ikke kan skules, eller et Lys, der sættes paa en Stage. Vi erklære for alle Jordens Beboere her fra vort Bjerghjem, at vi ere Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ikke et af hans Kirkesamfund, men hans Kirke, og vi have Livets og Saliggjørelsens Evangelium at tilbyde enhver oprigtig Sjæl i hele Verden. Hvo ellers har det? Fin-des det i de forskjellige Troessamsfund i Christenheden? Nei, det gør ikke. Vi have Herren den Almægtiges levende Orakler til at lede os Dag eiter Dag. Derfor skulle vi ogsaa vise et følgeverdigt Egempel i alle vores Handlinger. Vi kunne udføre et stort Arbeide for de Gode og de Fattige, — vi kunne gjerne hængive alt vort Gods for at ernære dem, og vores Legemer til at brandes for Guds Sag, saa vilde det dog ikke gavne os, og vi vilde komme til at mangle Olie i vores Lamper paa Herrens store Dag, saafremt vi tillade os at drive Spøg med hans Hellige Navn.

Have Høiraadet nogle Sager at for-handle? Ja. Have Brødrene Klager imod hverandre? Ja. Hersker der nogensinde Partiaand i Raadet? Ja, undertiden. Gre Brødrene altid tilfredse med Raadets Beslutninger? Bliver der nogensinde forelagt Bisshopperne nogen Sag? Hænder det nogen Gang, at der er Udestaaelser mellem Brødrene i de forskjellige Distrikter? Ja. Hvad skulle de gjøre i saadanne Til-fælde? De skulle folge vor Frelsers Raad og forlige sig med hverandre, medens de endnu vare paa Veien. Jeg troer, at saa godt som alle Banskeligheder mellem Brødrene snarere opstaae paa Grund af Misforstaaelser end formedesst Øndstab, men istedefor at tale med hverandre i en sagtmotig Land, som det sommer sig de Hellige, begynde de at live, og det er netop derved, de gjøre sig skyldige i Synd. „Dersor, naar Du offrer din Gave paa Alteret, og kommer der ihu, at din Broder har Noget imod Dig, da lad din Gave blive ved Alteret, og gaf hen, for-lig Dig først med din Broder, og kom saa og offre din Gave. Vær snart vel-villig mod din Modstander, medens Du er med ham paa Veien, at Modstanderen ikke skal overantvorde Dig til Dommeren, og Dommeren skal overantvorde Dig til Ejeneren, og Du skal fastes i Fængsel. Sandelig siger jeg Dig: Du skal slet ikke komme dersra, førend Du betaler den sidste Hvid.“ Hvor alminde-ligt er det ikke, Brødre og Søstre, at om vi have gjort Godt ni og halvfem-findstyve Gange og derpaa een Gang komme til at gjøre noget Øndt, man be-standig tænker paa det Ønde og aldrig paa det Gode. Førend vi følde nogen Dom over hverandre, skulle vi see hen til Hjertets Hensigter, og hvis vi ere visse paa, at disse ere onde, skulle vi foreholde Bedkommende dette, og paa alle mulige Maader soge at frelse ham og

atter at bringe ham tilbage paa den rette Vej.

Jeg ønsker, at I skulle lære Alt, hvad I muligvis kunne, og at I saa igjen skulle undervise Eders Næste. Maar jeg seer en Broder eller Søster, der negter at meddele Andre den Kundstab, de selv besidde, veed jeg strax, at der er Noget hos Bedkommende, som ikke er ret. Jeg er her for at lære mine Brødre og Søstre at hellige sig for Herren, at erhverve sig deres Ophold, at bygge Stæder og opdyrke Amtsgaarde, at samle Kundstab og at meddele den til Andre.

Jeg haaber, at vi skulle see den Dag, da vi skulle faae en Reformation i det engelske Syrogs Orthographi, thi det behøves storligen. Dette vilde være til en særdeles stor Fordeel og vilde lette Undervisningen betydeligt. Jeg vil raade Fædre og Modre til at vandre saaledes, at I kunne give Eders Børn et godt Eksempel, og da ville de ikke let blive udsatte for at forlade den rette Vej, og om de ogsaa, uagtet Eders Eksempel skulle gjøre det, vilde de snart komme til at indsee deres Daarstaber og anerkjende deres Feil samt føge at vandre i Eders Fodspor. Forældrene skulle aldrig drive, men lede deres Børn fremad, og fun meddele dem Kundstab, eftersom de ere mogtagelige for famme. Salomon siger: „Den, som sparer sit Riis, hader sin Son, men den, som elster ham, tugter ham tidlig.“

Jeg troer ikke, at disse Salomons

Ord mene, at Forældrene skulle herske over deres Børn med en Jernhaand. Det kan undertiden være nødvendigt at tugte sine Børn, men man skulle heller regjere dem formedelst Tro end ved Hjælp af Riset, idet man med Kjærlighed og et godt Eksempel skulle føge at lede dem fremad paa Sandhedens og Helligheds Sti.

Bore Børn, som ere fødte under Præstedommet, ere lovlige Arvinger og berettigede til Alabenbaringer fra Herren, og ligesaa vist som Herren lever, vil han holde sin Varetægt over deni, om de endnu og da skulle blive overladte til sig selv. Vi skulle lære at fjende vor egen Natur og leve saaledes, at det kunde være vort høie Væsen værdigt.

Da Jesus blev overladt til sig selv i hans Mørkets Time, vaskede han ikke, men gik fejrig ud af Kampen. Han var bestillet til det Værk, han udførte. Om vi nogensinde skulle blive overladte til os selv og Aanden unddraget os, vil det skee for at vi kunde blive prøvede med Hensyn til vor Aandskraft, Oprigtighed og Trofasthed, og for at vi kunde have Lejlighed til at vise, om vi ville blive trofaste i Mørkets Time. Forældrene iblandt de Sidste-Dages Hellige udgjøre den styrende Magt; de ere Konger og Dronninger. Regjerer med Netsærdighed og Kjærlighed samtid i Herrens Frygt, og da ville Eders Børn følge Eder.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Raad til Emigranterne.

Mange iblandt de Hellige ville nu snart komme under Omstændigheder, som ere nye og ubekjendte for dem. Omend sjønt Reisen til Utah nu er meget lettere end tidligere, er den dog lang og trættende, men dog afvælvende; den kan enten blive en Lyfttour eller en meget besværlig Reise. Dette beroer paa den Aand, de Reisende ere i Besiddelse af. Evangeliets Aand vil bringe Fred og Glæde med sig, selv om Bedkommende stulde møde nok saa store Besværligheder. Vel indtræffer der ikke saa store Banseligheder paa Reisen til Utah; de ere derimod i Almindelighed meget smaa, men det er disse, som volde mest Uleilighed. Det er som oftest Ubetydeligheder, der opvælge Misnæie og Brede hos Folk, og derved hænder det undertiden, at de bedste Venner blive de bitreste Fjender. Mange, som med No-lighed og Taalmodighed finde sig i de største Provælser, lade sig ophidse til Brede for den mindste Bagatel.

De Sidste-Dages Hellige ere roste for deres Velvillighed og Overbærelse mod hverandre paa Reisen til Utah under de meest prævende Omstændigheder. Dette er, som det skal være. De samles for at opbygge Zion. De forlade deres Fædre-land og oploxe alle Slægtstabsbaand for at komme derhen, hvor de kunne tjene Herren og holde hans Bud mere fuldkomment end paa noget andet Sted. Dersor skulle vi søger at have gode Følelser og at gjøre ret, medens vi ere paa Veien derhen. De, som vel kunne tjene Gud hjemme og i Forsamlingerne, men ikke under en Reises Besværligheder, ere ikke Hellige, om de end bæee dette Navn.

Under ethvert Stadium af Reisen til Utah indtræffer der Omstændigheder, som ville bidrage til at udvise de Reisendes lummende Egenstaber. Saavel paa Slibet som i Jernbanevegnene og paa Sletterne maae de Hellige give Afsald paa mange Bequemmeligheder, som de vare vante til i Hjemmet, men saa ville de ogsaa derved mere end nogensinde ellers faae Lejlighed til at vise, hvad der boer hos dem, og de ville lære at hjælde sig selv i en Grad, som de ikke gjorde tidligere. Andre derimod, som forhen aldrig havde været anset for Noget, og af hvilke man ikke ventede noget Stort, ville maaßee enten komme til at udvise virkelig Aandskraft og sand Heroisme, ellers de kunne vise en uafbrudt Hjælpsomhed mod deres Reisefæller. Det burde være Alles Formaal at rette sig efter de Omstændigheder, under hvilke de maatte blive stillede, og at søger at vedligeholde Glæde og Tilsfredshed iblandt deres Omgivelser, hvilket vil bidrage til at befordre Fred, Enighed og Harmoni.

Der vil blive gjort alt Muligt for Passagerernes Bequemmelighed ombord paa Slibet, og de skal sege at være tilsfredse med de gjorte Foranstaltninger, og ikke vente, at man kunde gjøre det saaledes, at det kan tilsfæsstille Alles Luner. De skal sege med deres Ksiepladser, og forsaae, at de, der have med disse Sager at bestille, gjøre det Bedste, de kunne. Det vil blive umuligt at undgaae Forvirring og Utilfredshed, medmindre de Forholdsregler, som ere trufne med Hensyn

til Madlavning, blive noisagtig overholdte. Ligeledes bor Emigranterne beslitté fig paa Neenlighed for at bevare Helbreden, og i det Hele taget er det en bydende Nodvendighed noisagtig at følge de Raad, som ere blevne givne af de rette Authoriteter.

De Hellige have mange Privilegier og ere deelagtige i mange Velsignelser fremfor andre Mennesker. Et af disse Privilegier er, at de have det hellige Præstedomme til at raade og veilede sig paa ethvert Sted og under alle Livets Omstændigheder. Det er nødvendigt, at de maae have Nogen til at præsidere over sig baade paa Skibet, paa Jernbanen og over Sletterne. I ville faae at see, at det vil blive til Eders eget Gavn, hvis I vilde opholde dem i Eders Tro og Bonner og vise Tillid til deres Raad og Underviisning. Enhver skulde lære at staae for sig selv og ikke vente, at Andre altid skulle opholde dem. Selvtillid er en stor Dyb, naar ikke Herren derved forglemmes, og enhver Sidste-Dages Hellig burde beslitté sig paa samme. Det er imidlertid en Selvfølge, at der maa drages Omsorg for svage og strobelige Personer, og den, som ikke alene kan hjælpe sig selv, men ogsaa er i stand og redebon til at hjælpe, fortjener dobbelt Agtelse og Tillid.

Brodre og Søstre! erindrer stedse, hvad I ere og hvorfor I reise til Zion, og handler som Guds Hellige i alle Eders Foretagender. Værer venlige og forekomende mod heraandre, og forsommer albrig den fælles Gudsdyrkelse hverken paa Skibet eller naar I komme til Land igjen, men lader Eders forenede Bonner og Lovsange opstige til Hærstærernes Herre, da ville I vorde velsignede og bevarede paa Eders Reise, og saafremt I beslitté Edet paa at gjøre ret samt forblive trofaste indtil Enden, ville I til sidst opnaae en fuld Frelse i Guds Rige.

Hungersnød og Bevæbning.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 281.)

Jeg antager, at Ingen med sund fornuft vil nære den ringeste Twivl om, at disse Falta jo staae i noie Forbindelse med hinanden, saaledes som jeg har bemerket, at fræset den Mistillid, hvilken disse store Udrustninger opvække, og uanset de stadelige Folger, denne Mangel paa Tillid maa have for Handel og Industri, maae de uhyre Summer, som udgives til ikke-indbringende Foretagender, være en væsentlig Aarsag til den almindelige Nød og Glendighed i alle europæiske Lande. De samme Anstuelser have lidt ester lidt selv paatrængt sig Nogle, der

hidindtil have været utilbzielige til at indromme det. Af Grunde, som jeg ikke vil indlade mig paa, have de høiere Handelsklasser hertillands viist, at de have været temmelig gunstig stemte for Krigsudrustninger og have med Beredvillighed udgivet store Summer for samme. Men for nylig ere nogle ret betegnende Erklæringer komme fra denne Kant. For nogle Maaneder siden har Handelsforeningen i Liverpool i sit Svar paa et Brev fra Formanden for Handelsforeningen i Rouen angaaende Aarsagen til den almindelige Handelskrise og Midlerne mod den ud-

trykkelig nævnet Krigsrustningerne som en af Hovedaarsagerne. Der siges deri: „En af de vigtigste Aarsager til denne Standsning i Handelen er den almindelige Frygt for Krig, hvilken Frygt end ydermere bestrykkes ved de uhyre Udrustninger, som føretages allevegne, uagtet Regenternes idelige Forsikringer om Fred. Frygt for Krig er ikke meget bedre end selve Krigsen. Store Summer, som burde have været anvendte til at fremme det Almenes Wel, ere blevne borttørlæde til saa godt som ingen Nutte. Den Drift og de Foretagender, som forhen ikke alene havde kunnet bære sig selv, men ogsaa ophobet Rigdomme, ere nu komme saa langt bort fra sit rette Spor, at de for en stor Deel maae understøttes af Staten.“

I samme Anledning svarede Manchester's Handelsforening i et mærkværdigt Brev fra dets Præsident omrent paa samme Maade, og raadede indtrængende Handelens Venner til ikke at lade „nogen Lejlighed gaae tabt for paa det Alvorligste at protestere mod de store staaende Armeer.“

Den Berlineravis, fra hvilken jeg har ansørt ovenstaaende Skildring om Noden i Preussen, siger med Bestemthed, at Aarsagen til den herkende Glændighed er de store Krigsrustninger: „Misvægt,“ siger Bladet, „er den direkte Aarsag til Noden i Østpreussen, men Kilden til den almindelige Glændighed ligger dybere. Den maa føges i de store militaire Byrder. Allerede i flere Aar har Preussen været overbeværet med Udgifter til Armeen og Flaaden. Formedelst den nye Armeeværganisation er Byrden bleven vedvarende, og Noden er Folgen af det stærke Tryk, der hviler paa Folket. Sodowa, hedder det, viser hvo der har Net i Krigstilsælde. Men her gør en anden Side af Sagen sig gjældende, og den sees i Tilsstanden i de tre og tyve Distrikter i Østpreussen.“

— Og hvilke Udsigter har man vel til, at denne Tingenes Stilling vil forandre sig til det Bedre? Fra de forskellige Regjeringers Side seer det imidlertid ikke ud til, at man kan vente nogen Forbedring. Deres affindige Udrustningsbyge tiltager Aar for Aar istedetsfor at aftage, og alle ere hverandres temmelig lige. Et Forseg er nu gjort af den franske Keiser til at formindste de staaende Hære, som nu udmatte Europa, og saaledes kunde det synes som om den nye franske Hærlov var et Missoster. Vi maae imidlertid erindre, at det først var England, som gav Exemplat for nogle saa Aar siden, da det, tilskyndet dertil formedelst en panist Skæl, begyndte at ruste sig med en fanatisk Iver, idet Regjeringen indkaldte Militisen, forøgede den staaende Armee, byggede nye Krigsskibe og tildeels omdannede de gamle, organiserede forskellige Afdelinger Frivillige og bragte Udgifterne til Hæren og Flaaden op til 30,000,000 £st. om Aaret. En heller maae vi forglemme det Forseg, den franske Keiser gjorde for at lede de forskellige Regjeringer ind paa den modsatte Vei. Angaaende dette ville vi bruge Hr. Cobdens Ord paa den Tid: „Det er første Gang, at en stor Regent, der staaer i Spidsen for den mægtigste og mest krigerske Nation i Europa, har sammenkaldt en Congres for blandt andre Sager at raadstaae om at formindse de uhyre, staaende Armeer, der nu i vore Dage ere en Forbandelse for Europa.“ Og netop paa Grund af dette Forslag blev han ilde anset af vor Regjering og latterliggjort i Pressen.

Det frygter for, at der ikke er stort Haab om, at Handelsklassen kan gjøre Meget for at modarbeide denne Daarstab. De Handlende ville upaatvilelig nu og da blive lidt høirostede, naar, saaledes som det nu er Tilsældet, Trykket bliver utaaletigt. Men de blive saa forstørrelse ved

det mindste Rygte om Krig, og hvilken Frygt Magthaverne saa mesterligt funne nære, naar derved deres Hensigter kunne fremmes, at vi ikke kunne vente nogen Hjælp fra dem mod den Vampyr, som suger al Kraft fra Nationerne. Vort fornemste Haab i saa Henseende er rettet til den Misnøje, som begynder at opstaae iblandt de arbeidende Klasser i hele Europa angaaende denne Sag. Den Begling af Anstuelser, som forrige Aar fandt Sted mellem de franske og tyske Arbeidere, den gang diplomatistiske Intriguer nær havde bragt det til Krig mellem de to Lande, er ret betegnende for de Følelser, der røre

sig hos Folket. Og nu for ikke længe siden have vi seet Arbeidere i Skareviis samles i Brüssel, Gent, Stuttgard og andre Steder for i tydelige og kraftige Udtryk at protestere mod deres Regjeringers militaire Foranstaltninger. Arbeiderne fra Belgien erklærede udtrykkelig, at „hvis det Lovforslag, som var blevet fremsat uden deres Samtykke og hvilket var stridende mod deres Interesser, blev vedtaget, vilde de ikke anerkende det, og vilde negte at underkaste sig denne nye Uretsserdighed.“

Med Agtelse Deres
Henry Richard.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 286.)

Jeg fremlagde en Committe-Indstilling angaaende Rydningen og Udjevnningen af en aaben Plads for Staden. Indstillingen bifaldtes, og ifølge den udstedes der en Lov.

Der blev vedtaget et Votum for at bevise agtværdige Richard M. Young, de Forenede Staters Senator for Illinois, Raadets Tak for hvad han havde gjort for Staden Nauvoo.

Tirsdag den 2den. Eldste Brigham Young besøgte Oldham og vendte tilbage til Manchester Onsdag den 3die. Eldsterne Orson Hyde og George J. Adams ankom til Liverpool.

Torsdag den 4de. Eldste Richards reiste fra Liverpool og til Preston, og den 5te fulgte Eldstene Hyde, Adams og Fielding efter. Samme Dag tiltraadte General William Henry Harrison

sin Funktion som Præsident for de Forenede Stater.

Fredag den 5te flyttede Eldste Parley P. Pratt „Stjernens“ Contoir til Ogsford Road i Manchester.

Mandag den 8de. Jeg mødte i Byraadet, hvor der foretages Valg paa flere Bestillingkmænd for Staden. Jeg fremsatte mine Anstuelser om forskellige Forlag, som vare gjorte af Raadet angaaende Stadens Anliggender.

Onsdag den 10de.

Liverpool, den 10de Marts
1841.

Til Udgiveren af „Stjernen.“

Kjære Broder! Jeg ønsker at skrive nogle saa Linier til Dem angaaende Familiebon, og jeg vilde være Dem meget forbunden, hvis De vilde optage samme i næste Numer af „Stjernen;“ Hensigten

dermed er at belære Brodrene i Almindelighed. Sædet jeg har reist igennem mange Menigheder i England, har jeg fundet, at det er en almindelig Skik iblandt de Brodre, jeg har besøgt, at de, saafermt nogen af de omreisende Eldste er tilstede, vente, at han skal overtage Ledelsen, istedtsfor at de selv skal udføre denne Pligt. Dette er ikke ret, og jeg siger, at det vilde være bedre for dem at hænde deres Pligt i saa Henseende. Mine elstelige Brødre ville erindre, at vi ere ansvarlige for Herren for vores Foretagender her. Vor Fader Adam er ansvarlig for ham, men dog ikke mere end vi ere det i Forhold til den Stilling, vi intøgte. Jordens Konger ville komme til at afdække Regnstab for Gud for hvorledes de have benyttet deres Myndighed. Keisere og Konger ere Nationernes Overhoveder, ligesom Gouverneurer og Statholdere ere det for enkelte Provindser, og saaledes skal ogsaa Fædre og Mænd være Regenter i deres egne Huse og handle i Overeensstemmelse med. Huusfaderen skal altid overtage Ledelsen af Familiens Gudsdyrkelse og kalde dens Medlemmer sammen til den rette Tid, og ikke vente til hvært enkelt Individ bliver færdigt med hvad det har at sige eller gjøre. Hvis det var min Rettighed at fremsætte nogen Plan for Bon i Familierne, vilde den blive afsattet saaledes: Kalder Eders Familier tilsammen hver Morgen og Aften, forend I gaae tilbords og boier Eder for Herren for at opsende Eders Talsigelse for hans Barmhjertighed og faderlige Værtægt over Eder. Lader Familiens Overhoved overtage Ledelsen; jeg mener Huusfaderen og ikke Huusmoderen. Hvis der

skulde være en Eldste tilstede, kan Manden i Huset opfordre ham til at bede, om han ønsker det, men det er ikke ret at vente paa, at nogen Fremmed skal tage Præsident ved saadanne Leiligheder. Ved at handle saaledes, som paapeget, ville vi vinde vor himmelstte Faders Velbehag, og det vil ogsaa bidrage til at lære vores Børn at vandre paa den rette Vej.

Maatte dette ske for Christi Skyld. Amen.

Brigham Young.

Gouverneur Carlin udsærvigede følgende Bestilling:

Thomas Carlin, Gouverneur for Staten Illinois, til Alle, til hvilke denne Bestilling maatte komme. Hilsen.

Herved kundgøres, at, da Joseph Smith er blevet lovlig valgt til at overtage General-Lieutenantsposten ved Nauvoolegionen af Staten Illinois's Militærs, bestiller jeg Thomas Carlin, Gouverneur for nævnte Stat, ham til General-Lieutenant ved Nauvoolegionen, saaledes at hans Embedstiltrædelse regnes fra den 5te Februar 8141. Det paaligger ham desfor med Omhu og Usortedenhed at overtage alle med nævnte Embede forbundne Pligter og saaledes at udføre alle de Forretninger, der henhøre under samme, og jeg fordrer, at alle saavel Officerer som Soldater under hans Commando skulle vise ham streng Lydighed. Ligeledes paaligger det ham at adlyde de Ordre, der maatte blive ham givne fra Tid til anden af hans Chef eller foresatte Officer.

(Fortsættes.)

Optegnelser i Serbien.

(Fra „Berlingske Tidende.“)

I.

Grindringer og Optegnelser fra en Reise.

Det orientaliske Spørgsmål identificeres ofte med Ruslands formeentlige Gro-bringsplaner eller med de største Bestræbelses, der gaae ud paa at udvide det endnu ikke tilfulde consoliderede Kongeriges Grænser. I den nyere Tid er imidlertid Opmærksomheden blevet henvendt paa Serbien som et Land af stor Betydning, naar en Krisis indtræder i Orienten. Strax efterat Freden i Prag var afsluttet, udviste bl. A. Indep. Belge, at den Omstændighed, at Østrig havde tabt sin Stilling som sydlig Stormagt, vilde stabe en ny Situation i det sydvestlige Europa og navnlig i Landene ved Nedre-Donau, der om kortere eller længere Tid vilde slutte sig sammen til en politisk Fœderation, bestaaende af Magyarer, Serber, Czecher, Rumæner og Ruthener. Selv om denne Formodning (der deles af den bekjendte ungarske Agiator Ludwig Rosenth) ikke holder Stik, er det dog umis hjedeligt, at Serbien iblandt de Lande, der som Vasalstater staae under Sultans Overhøjhed, indtager en fremragende Plads og har Krav paa særlig Opmærksomhed.

En Tidlang (efter 1866) var der for Alvor Tale om en Sammenslutning af Magyarerne og Rumænerne med Serberne osv., men efterat Venst har bevilget Ungarn saa at sige Alt, hvad Magyarerne have forlangt, og indrommet dem en fuldstændig politisk Selvstændighed, hører man ikke mere om en Tilslutning til Serberne og de øvrige slaviske Folk. Paa den anden Side har Tyrkiet, efter Udbrudet af Opstanden paa Creta og paa den Tid,

da man ligeledes fra Epirus og Albanien bebudede Udbrudet af en Kamp paa Liv og Død, medens Bosnien og Bulgarien sendte Deputationer til St. Petersborg, givet Afsked paa den Rest at holde Besættning i Belgrad og nogle mindre serbiske Byer. Tyrkiet har imidlertid ved at offre denne Rest neppe tilfresstillet Serbien og den serbiske Nation; thi netop i denne Tid hører man stadig om nye Conflicter imellem Tyrkiet og Serbien, om at Stemningen i Serbien bliver mere og mere krigerst, om forsatte Rustninger i Belgrad osv.

Det er af denne Grund næppe ille uden Interesse for et større Publikum at sættes lidt nærmere ind i de serbiske Forhold og blive bekjendt med Jagtagtser og Intryk, der ere modtagne under en Reise i Serbien i sidstafvigte Winter.

Når man opholder sig eller reiser i det sydlige Tyrolsland, er en Reise til Belgrad, nu da det prævilegerede „Donau-Dampsselskab“ expederer Dampssibe fra Regensburg til Constantinopel og i Forbindelse hermed har indrettet en Dampssibroute til Serbien op ad Sanfloden, og efterat Jernbanen fra Wien til Bazzias er aabnet, ikke Andet end en af disse mange og lidet anstrengende Jernbane- og Dampssibbsarter. I selve Serbien derimod, hvor der aabner sig en ny Verden, hører man kun lidet til Nutidens Communicationsmidler og Veie. Her er den Rejsende henvist til sin Farer og sin Hest. En vidunderlig Fred og Ro modtager her den eensomme Rejsende. Intetstedst reiser man med større Tryghed end

i Serbien, hvor Forbrydelser imod den offentlige Sikkerhed ere sjeldne. Overalt paa Landet modtages enten Udlænding med Velvillie og Gjøstfrihed. Hovedvanskelligheden er Sproget; i Kjøbstæderne finder man imidlertid overalt Serber, der ere det franske eller det tydste Sprog nægtige; i Almindelighed foretrække Serberne det franske, men med Hensyn til Sproget ere de dog Kosmopoliter, og de prætendere ikke, at den Reisende skal kunne forståae Landets Sprog.

Kjøbstæderne i Serbien ere ikke af nogen Betydning. Belgrad er Hoved- og Residéntsstaden, med omtrent 22,000 Indvaanere, af Størrelse som Flensborg eller Odense.

Belgrad har en smuk Beliggenhed ved Donau; Staden høver sig amphitheatralst paa terraæsformede Hoje. I det saa-

talde Øvre-Belgrad, den sydum saa beromte Fæstning, findes større Bygninger, deriblandt det syrlige Slot, de saakaldte Cancelliobygninger og flere vel indrettede Kaffehuse, der tillige tjene som Hoteller. For flere Aarhundrede tilbage var Belgrad ikke sjeldent det Sted, hvor Europas Armeer mødtes med de asiatiske. Men ligesom Belgrad har en Fortid, saaledes har det ogsaa, paa Grund af dets Beliggenhed ved Donausiden, hvor Stiksarien er i Opkomst, en Fremtid; den er nu ved Dampstibssarten forbunden og i daglig Samqvem med Baziaæ, og saaledes ad Jernbanen med Sydtydssland, Italien og hele det vestlige Europa, og er alt nu Stapelpunkt for Udsersel af det frugtbare Lands mangehaande Produkter.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Stockholm, den 10de Juni. En forsædlig Ulykke er skeet her. I Eftermiddag Kl. 2½ sprang Nitroglycerinsfabriken ved Vinterviken udenfor Stockholm i Luften. 15 Mennesker ere dræbte og stor Ødelæggelse er anrettet i Nabolaget.

Serbien. Et Telegram fra Belgrad melder, at Hryst Michæl den Tredie Obrenovicz af Serbien den 9de dennes er blevet Offeret for et Attentat, udøvet af en Rudowanowich og hans to Sønner. Foruden Hrysten dræbtes hans Cousine Anna Constantinowna; flere Personer i hans Folge saaredes. Grunden til dette Attentat maa vistnok ses i personlig Hævngjerrighed, da Hryst Michæl altid har havt Ord for at være meget asholdt hos den serbiske Befolkning. Han kom paa Thronen d. 26. Septbr. 1860 og var formælet med en ungerst Hrystinde, Julie Kethely. Hrysten efterlader ingen Barn.

Amerika. I Mexiko vedvarer Insurrektionen. Ifølge et Telegram af 27de Mai fra New York have Insurgenterne sat sig fast i Bjergegnen om Puebla og udraabt en af den afdøde Keiser Magimilians Generaler, Marquez, til Regent.

Blandinger.

Krigsbestyrelsen i de nordamerikanske Fristater har, hedder det i „Tidsskrift for Krigsvæsen,” ifølge Report of the chief of Ordnance fra Januar 1861 indtil Slutningen af 1866, altsaa et Tidsrum af $5\frac{1}{2}$ Aar, deri indebefattet hele Krigs-perioden, gjort følgende Anstafller af Skyts og Artillerimateriel:

7,892 Kanoner, 11,787 Artillerivogne, 6,335,000 Kugler og Granater for Feltskyts, 6,540,000 Pund Kardæsser, 2,862,000 Kugler for Batteriskyts, 3,478,000 Haandskydevaaben (Musketter, Risler, Karabiner og Pistoler), 544,000 Sværd, Sabler og Landser, 2,146,000 fuldstændige Sæt Egvipering for Infanteri, 216,000 fuldstændige Sæt Egvipering for Cavaleri, 540,000 Hesteeqvipager, 28,000 Sæt Artilleri Seletoi til 2 Heste, 733,000 Hestedækener, 1,022,000,000 Patroner for Haandskydevaaben, 1,221,000,000 Fængshætter, 10,281,000 Fængrer, 4,226,000 Brandør, 26,440,000 Pund Krudt, 6,395,000 Pund Salpeter, 90,416,000 Pund Bly i Barrer og Kugler.

Bed Siden heraf er der anstaflet uhyre Quantiteter af forskjellige Slags til Reparation og Erstatning af de Udrustningsgjenstande, der ere ødelagte eller gaaede tabte i Tjenesten.

In d h o l d.

Side.

Side.

Bemærkninger af Præs. Young	289.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	300.
Nedaktionens Bemærkn. (Raad til Emigranterne)	297.	Optegnelser i Serbien	302.
Hungerknod og Bevæbning (fortsat)	298.	Nyheder	303.
		Blandinger	304.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og sæns paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Gal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoiter.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.